

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobkyně **O.K.**, nar., st. příslušnost, t. č. neznámého pobytu, zast. opatrovníkem JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Polní 92, 639 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.8.2012, č. j. CPR-9243/ČJ-2012-004025-ZZC,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3.8.2012, č. j. CPR-9243/ČJ-2012-004025-ZZC žalovaná jako správní orgán věcně příslušný podle ust. § 163 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále jen zákon o pobytu cizinců) rozhodla podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění z území členských států Evropské unie a dobu trvání zajištění podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovila na 90 dní, shodnou s dobou vykonatelnosti. Při rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124a zákona o pobytu cizinců vycházela z toho, že se cizinka dne 3.8.2012 dostavila do Příjímacího střediska cizinců Zastávka s platným cestovním průkazem totožnosti č. JC 030003, platným do 7.2.2013 opatřeným vízem s vyznačenou platností do 4.8.2012 a písemně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Kontrolou cestovního dokladu a lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že na území ČR přicestovala dne 5.12.2007, pobývá zde na základě víza za účelem strpění, které jí bylo uděleno na základě podané kasační stížnosti k NSS ve věci mezinárodní ochrany a tato kasační stížnost byla zamítnuta a nabyla právní moci dne

30.5.2012. Předtím již jednou žádala o mezinárodní ochranu, řízení o žádosti skončilo odmítnutím kasační stížnosti pro nepřijatelnost pravomocně dne 19.6.2007, toto řízení bylo vedeno na identitu Z.O., nar. Cizinka prochází ENO, neboť jí bylo Přijímacím střediskem cizinců Zastávka pod č.j. CPR-15968/ČJ-29-004025-SV vydáno správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 30.6.2012 na dobu tří let, ale rozhodnutí nebylo vykonatelné od 2.12.2010 do 30.5.2012 pro probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany. Doba platnosti víza byla do 4.8.2012 a v návaznosti na vykonatelnost správního vyhoštění byla stanovena nová lhůta ENO od 5.8.2012 do 5.8.2015. Po dobu platnosti víza za účelem strpění pobývala na území ČR, neměla v úmyslu z území ČR vycestovat a účelovým jednáním vyhnout se správnímu vyhoštění projevila opět úmysl o mezinárodní ochranu na území ČR den před uplynutím platnosti víza. Na základě tohoto skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání vyplynulo, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je z hlediska jejího jednání nedostačující a není záruka, že by cizinka z území ČR vycestovala. Uvedené tvrzení správního orgánu je podloženo sepsaným úředním záznamem o podání vysvětlení podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., ve kterém cizinka mimo jiné uvedla, že se dostavila do Přijímacího střediska cizinců proto, že nechce z území ČR vycestovat, ačkoliv bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán se zabýval i otázkou finančních možností cizinky, která uvedla, že má pouze peníze, které má u sebe (25,-Kč a 1 USD), proto není možné uložení finanční záruky, neboť tvrdila, že nemá nikoho, kdo by jí peníze půjčil či složil finanční záruku. Doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne vykonatelnosti správního rozhodnutí.

Žalobkyně v žalobě namítá porušení ust. § 2 odst. 1, 2, 3, 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) a ust. 124a, § 124b zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V žalobě uvedla, že byla zajištěna podle § 124a zákona o pobytu cizinců, přičemž tento zákon za účelem zajištění cizince stanoví více kumulativních podmínek, systematickým právním výkladem lze dojít k závěru, že ust. § 124a rozvíjí podmínky uvedené v § 124. Ve výroku rozhodnutí není obsaženo, která z vyjmenovaných podmínek podle § 124 byla naplněna. Trpí tedy rozhodnutí nepřezkoumatelností. Dále namítá, že se žalovaný dostatečně nevěnoval posouzení otázky, zda nepřipadá v úvahu uložení mírnějších donucovacích opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. První možností tam uvedenou se žalovaný nezabýval vůbec, ač se žalobkyně stále zdržuje na téže adrese, možností složení finančních prostředků se sice zabýval, ale tvrdí skutečnosti, které se nezakládají na pravdě. Nedostatky má také závěr o délce zajištění, když doba 90-ti dnů byla stanovena proto, že cizinec nevlastní cestovní doklad, ač v obsahu rozhodnutí je konstatováno, že cizinka vlastní cestovní průkaz totožnosti s platností do 7.2.2013. Není také jasné, jaká je souvislost mezi absencí cestovního dokladu a stanovenou délkou zajištění tj., zda právě 90 dní je dostatečných k výkonu správního vyhoštění. Rovněž chybí úvahy související s realizovatelností správního vyhoštění, přičemž odkazuje na rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 12/2009 a usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 7 As 79/2010-150. Poukazuje na to, že rozhodnutí neobsahuje řádné odůvodnění vzhledem k závažnosti institutu zajištění. Napadené rozhodnutí tak odůvodnění prakticky zcela postrádá, neboť není seznatelné, z jakých důvodů žalovaný k zajištění žalobkyně přistoupil. Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí soud pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že dne 3.8.2012 žalobkyně učinila prohlášení o úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dostavila se s cestovním průkazem totožnosti a výjezdním vízem platným do 4.8.2012. Bylo zjištěno, že je v evidenci nežádoucích osob, neboť bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR dne 24.6.2011, pravomocné dne 30.6.2011 a vykonatelné od 5.8.2012. Proto žalovaná postupovala podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je toho názoru, že z výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobkyně porušovala právní předpisy ČR a přesto, že jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektovala a vycestování se úmyslně vyhýbala. To, že nechce opustit území ČR sama uvedla v úředním záznamu o podání vysvětlení podle § 61 zák. č. 273/2008 Sb., v němž uvedla, že se do příjímacího střediska cizinců dostavila právě proto, že nechce z území ČR vycestovat. K realizaci zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců je třeba posoudit, zda byly splněny podmínky v tomto ustanovení uvedené, takže žalovaná proto zjišťovala rozhodné okolnosti pro možnou aplikaci tohoto ustanovení. Pokud se žalobkyně dovolává ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaná odkazuje na úřední záznam o podání vysvětlení, v němž žalobkyně uvedla, že nechce z území ČR vycestovat, což odporuje ustanovení odst. 1 písm. a), které lze aplikovat v případech, kdy cizinec chce spolupracovat při realizaci vyhoštění a opuštění území ČR, což nebyl případ žalobkyně. Pokud se týká složení finanční záruky ve smyslu odst. 1 písm. b), ani toto usnesení nebylo možné aplikovat, neboť žalobkyně výslovně uvedla, že má pouze finanční hotovost 25,-Kč a 1 USD a nemá nikoho, kdo by jí mohl peníze půjčit. Tvrdila rovněž, že na území Evropské unie nemá žádné příbuzné, s manželem dlouho nežije, chce se s ním rozvést a má přítele státní příslušnosti Gruzie, který je v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. O existenci strýce nic neuvedla. V souvislosti s realizací vyhoštění byla podána žádost o zajištění dokladů žalobkyně, žádost sama vlastnoručně podepsala a z důvodů zajištění cestovního dokladu, vzhledem k časové náročnosti a zajištění samotné realizace správního vyhoštění byla stanovena délka 90 dnů. V průběhu doby byly důvody zajištění zkoumány. Dne 9.8.2012 obdržela občanský průkaz a rodný list, dne 31.8.2012 obdržela policie od Ředitelství služby cizinecké policie oznámení o realizaci správního vyhoštění dne 5.9.2012, proto byl vydán příkaz k propuštění žalobkyně dne 4.9.2012 a žalobkyně byla dne 5.9.2012 v 10:00 hod. předána orgánům Slovenské republiky, kteří zajistili průvoz přes Slovenskou republiku na Ukrajinu. Protokol o předání vyhoštěné je součástí přiloženého spisu. Žalovaná proto navrhla, aby návrh žalobkyně jako nedůvodný byl zamítnut.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3.8.2012 žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně, dne 24.6.2011 vydala Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka pod č.j. CPR-15968/ČJ-2010-004025-SV rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož převzetí téhož dne stvrdila vlastnoručním podpisem, nabylo právní moci 30.6.2011 a stalo se vykonatelným od 5.8.2012. Z úředního záznamu o podání vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona o Polici ČR ze dne 3.8.2012, který si přečetla a vyslovila s ním souhlas, přičemž téhož dne prohlásila, že k sepisování potřebných protokolů a formulářů nežádá tlumočníka, neboť česky rozumí slovem i písmem, vypověděla, že po neúspěšných žádostech o trvalý a přechodný pobyt na území ČR v roce 2010 požádala o mezinárodní ochranu, a poněvadž neměla platné vízum, bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Řízení ve věci mezinárodní ochrany probíhalo, žádost byla zamítnuta, podala kasační stížnost a u Nejvyššího správního soudu se dozvěděla, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo ukončeno, kasační stížnost byla zamítnuta. Poslední vydané vízum z důvodu probíhajícího řízení o mezinárodní ochranu končí dne 4.8.2012, a proto se dostavila do

Přijímacího střediska Zastávka opětovně s úmyslem požádat znovu o mezinárodní ochranu, protože ČR nechce opustit, nechce se vrátit na Ukrajinu, chce zůstat v ČR. Finanční situaci nemá dobrou, všechny peníze (25,-Kč), které má, má u sebe. Po zjištění ukončení soudního řízení se nepokusila zajistit nové vízum, protože nechce z ČR vycestovat. Je vdaná za občana ČR, s ním žila do roku 2010, v současné době spolu nežijí a chce se rozvést. Nyní žije s dalším cizincem v Praze, který je rovněž žadatel o mezinárodní ochranu. Kromě tohoto nemá na území Evropské unie žádné příbuzné. V ČR nikoho, kdo by jí peníze půjčil. Z obsahu správního spisu soud dále zjišťuje, že dle protokolu o vyhoštění byla žalobkyně dne 5.9.2012 vyhoštěna z území ČR.

Žalobní námitky posoudil soud takto: Ust. § 124a zákona o pobytu cizinců je samostatné ustanovení obsahující podmínky, jejichž splnění odůvodňuje zajištění cizince. Soud není toho názoru, že by uvedené ustanovení bylo specifickým k ust. § 124 a že by se měl správní orgán zabývat i plněním podmínek podle tohoto zákonného ustanovení. Ust. § 124a zákona o pobytu cizinců je koncipováno tak, že pouze splněním všech podmínek tam uvedených může být toto zákonné ustanovení aplikováno, proto je nadbytečné, aby ve výroku byly podmínky taxativně vyjmenovány. Splnění podmínek ust. § 124a vychází ze skutkových zjištění uvedených v napadeném rozhodnutí tj., prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud proto vytykanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí neshledal důvodnou. Pokud se týká možné aplikace ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, při posuzování, zda je možné přistoupit k aplikaci tohoto ustanovení v odst. 1 písm. a), b) vycházel, což také uvedl v odůvodnění rozhodnutí, z úředního záznamu o podání vysvětlení a aplikaci tohoto ustanovení vyloučil, neboť cizinka jednoznačně prohlásila, že území ČR nechce opustit tj., spolupráce cizinky při realizaci vyhoštění je zcela nereálná a pokud se týká složení peněžních prostředků, zcela jasně uvedla, že má pouze 25,-Kč a nemá nikoho, kdo by jí peníze půjčil a v zemích Evropské unie a ČR nemá žádného příbuzného. Její tvrzení uvedená v žalobě jsou proto ryze účelová. Pokud se týká realizace správního vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelných od 5.8.2012 ode dne následujícího po ukončení platnosti víza pro strpění z důvodů probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně, tudíž žalovaný nepochybil, když žalobkyni zajistil. Pokud se týká stanovené doby trvání zajištění, doba 90 dnů byla v rozhodnutí stanovena s ohledem na to, že cizinec nevlastní cestovní doklad, i když je v rozhodnutí uvedeno, že vlastní cestovní průkaz totožnosti platný do 7.2.2013, opatřený vízem platným do 4.8.2012. Jak je zřejmé ze správního spisu, byla potřeba zajištění cestovního dokladu žalobkyně, žádost vlastnoručně sepsala na příslušný formulář a byl jí doručen občanský průkaz a rodný list, čímž bylo lze realizovat správní vyhoštění a uskutečnilo se dne 5.9.2012, kdy byla předána orgánům Slovenské republiky k zajištění průvozu na Ukrajinu. Stanovená délka zajištění na 90 dnů byla z těchto důvodů oprávněná. Ze shora uvedených důvodů soud posuzuje napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, vydané v souladu se zákonem a žalobní námitky žalobkyně za nedůvodné.

Soud tedy uzavírá, že na základě posouzení shora žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť náklady řízení žalovaná nežádala a ani jí nevznikly, neboť úkony, které ve věci provedla souvisí s její běžnou úřední činností.

pokračování

36 A 41/2012-19

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. září 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně